

Publicerad 2013-09-15 17:01 av Winono

Det är lätt för en man att vara feminist i en tid när man vet att man själv aldrig kommer påverkas om de vinner, eftersom denna vinst ligger så långt fram i tiden.”

sprucket glas

”Är detta jag? Är det jag som irriterar mig på att dagens barn inte är artiga, som de var på min tid? Är det jag som tycker dagens ungdomar verkar avtrubbad? Är detta jag som tycker att kommunismen egentligen är en dålig ide och att moderaterna har rätt då o då? Är detta jag som är i den begynnande medelåldern? Är medelåldern egentligen en förklädd pubertet fast med reverserat förlopp?”

” Min kärlek till dig är ingalunda ren. Min åtrå är sällan fri från synd. Min kärlek är uppblandad med svett, synd och stank. Dina länder minner mig om dina kroppsvätskor. Ditt leende påminner mig om vårens dofter. Vätskans doft. Dina starka bröst jagar mig. Är du allt som livet var? Ser det kalla blodet ut som dit varma kön? Rinner ditt kön i min kropp, i min ande? Hud, avskalad från det nakna köttet. Sprickande knoppar. Du har blivit en sjukdom, livsfarlig för mitt system. Ditt avstånd växer med min lem. Min svaga lem växer på dig, genom dig. Tvätta mitt sinne. Svalka min kropp med din tänkta mun, med din tänkta tunga. Vita tänder mot min hud. Rädda min själ. Bädda min själ. Rädda själ. Rädd själ. Svala lakan. Din röst smeker min dröm. Allt förbi. Du förbi. Ren kärlek. Ren avvund. Avvund till den tänkte näste. Den som finns, men inte just nu. Som sitter, men inte nu. Du och den värme du sparar till denne man som inte är jag. Den kyla du ger mig. Ren kärlek. Smutsig tanke. Min tanke. Jag ger dig min tanke. Det blir din tanke. Jag ger dig min kärlek. Det blir din kärlek”.

Prolog

Skulle

till att dammsuga. Du vet en sån där handling man utför när hela lägenheten är tyst och tom efter en intensiv helg. Bara för att ha något att göra. När jag skulle till att skrida till verket upptäckte jag att det skramlade i dammsugaren så jag tänkte att det kanske var dags att byta påse. När jag då gjorde så ramlade två glasskärvor ut. Det var då det brast. Det var då jag kom ihåg varför jag började dammsuga överhuvudtaget. För att dämpa tomheten i magen, huvudet och bröstet. De där två skärvorna var det enda minnet jag hade av en kärlek som försvunnit. Om jag nu slängde dem, slängde jag bort de sista

handfast minnena jag hade av henne. De var resterna efter ett glas hon välte en gång.

Skärvorna låg o glänste på min diskbänk medan jag gick varv efter varv runt i min lägenhet, kämpandes mot paniken som steg i mitt bröst som tidvatten på stranden en varm sommardag. Hon är borta, hon är borta, var det enda jag kunde tänka. Jag kämpade mot tårarna som ville slå sig fram i mina ögon. Jag vägrar gråta, tänkte jag förvirrat. Varför ska jag gråta? Hon är borta och allt jag har kvar är två glasskärvor, en lampa, två tavlor och ett par nylonstrumpor i en låda. Varför kan det inte ta slut, denna smärta? Större än livet, skrattade jag hysteriskt.

Under hela helgen hade jag knappt ägnat henne en enda tanke. Nu när barnen gått hem till sina mödrar, vännerna satt trygga i sina soffor tillsammans med sina respektive och mörkret föll borde jag vara trygg. Förbannade glasskärvor. Varför skulle de skramla ut ur min dammsugare och förstöra hela min lilla trygga värld. Jag tog mod till mig (jo det behövdes mod vill jag lova) och slängde resolut glasskärvorna i en tom mjölkförpackning. Jag tvekade en mikrosekund innan jag la förpackningen i sophinken, lyfte upp påsen och knöt ihop den. Det är bara glas tänkte jag. Bara glas. Inget annat. Inte hennes kropp eller doft. Inte hennes skratt. Inte heller hennes blick. Bara glas. När jag slängde ner påsen genom hålet i väggen utanför min dörr grät jag tyst.

Jag kommer inte ihåg första gången jag träffade henne. Hon var väl bara en timvikarie bland alla andra på sommaren. Jag var sjuksköterska sedan ett år och hon läste till undersköterska. Jag hade jobbat på samma äldreboende i nära 10 år, först som vårdbiträde och nu av bara farten. För att jag inte vågade annat. Som vanligt på sommaren var allt kaos, ingen kunde svara på en enda fråga, läkarna kändes ännu mer avlägsna och jag sprang, sprang, sprang. Lukten av gammal människa, sura blöjor och passerat kött med potatismos hängde tungt i korridorerna. Känslan av att vara en råtta i en bur var överväldigande. Känslan av att inte räcka till, av att inte vara tillräcklig. Av att inte kunna svaret på frågan. Panik över att inte kunna "enough". Jag såg ingenting. Jag såg allt. Det var först när vi stod tätt tillsammans hos en patient och jag skulle visa hur man lade om ett sår som jag såg just henne.

Men som jag

såg henne. Helt plötsligt blev denna lilla, allt för unga, tös med ljust halvlångt hår, iklädd en gul skyddsrock med för långa armar, helt plötsligt blev hon.... Något! Vacker är inte rätt ord. Ena sidan av hennes ansikte vilade mot ljuset som föll in genom fönstret, den andra sidan låg i märkligt dunkel. Visserligen kan det lika väl ha regnat den där dagen, men i mina minnen så sken solen in genom fönstret och skapade den där märkliga effekten som man bara läser om i böcker eller ser på tillrättalagde fotografier. Hennes ögon var de vackraste jag någonsin sett, i alla fall på riktigt, utan att vara retuscherade. Jag kommer ihåg att jag blev rädd. Rädd för den enorma dragning jag kände till henne. Jag minns att jag ville kyssa henne, där och då. Det var en svindlande känsla. En hysterisk tanke. Ett begär. Jag måste kyssa henne. Givetvis visste jag att jag inte kunde göra det. Hon var för ung. Nyss fyllda 18. Jag var 31 och hade två misslyckade förhållanden med tre barn som enda resultatet bakom mig. Givetvis kunde jag inte göra det. Men jag ville. Jag måste.

Som alla förstår gjorde jag

det inte. Jag är inte dum, och jag var inte det då heller. Men jag var omskakad. Rädd för mig själv. Jag hade aldrig tidigare upplevt något liknande. Jag hade sannerligen inga problem med damer. Jag brukade allt för lätt få dem dit jag ville. Om det så var till min egen bädd eller bort från den. Men detta. Ren och oförfalskad passion till en liten snärta. Jag lyckades under de kommande veckorna få kontroll på mig själv. Jag lyckades så väl att jag nästan glömde bort hennes existens. Det gick bra. Ända tills den förbannade festen.

Det var den

årliga höstfesten på jobbet. Jag satt tillsammans med två arbetskamrater och drack öl, sprit och taskig martini i en lägenhet innan vi åkte ner till själva huvudslaget. Jag var på grund av detta minst sagt ännu fullare än jag brukar vara på fester, vilket betyder fullständigt utslagen, redan vid ankomsten Vi ramlade ur bilen som skjutsade oss dit. Letade efter rätt hus. Hittade ett. Vi vandrade varv efter varv runt vita väggar innan någon som tittade ut genom ett fönster och såg oss öppnade dörren. Tre små frusna män, in i värmen.. In i tamburen. O där var hon. Igen. Igen denna elektricitet.

Jag

har inga minnen från festen, bara spridda minnesfragment. Ett av de

tydligaste var att jag bad henne om en puss. Inte en kyss, bara en enkel puss. Jag har hela tiden hävdad att vi stod i en hall, men hon påstår att vi var på en toalett. Jag vet inte. Givetvis fick jag nobben. Givetvis blev jag sur. Givetvis hånglade jag med allt jag såg, som en tröstrunda till mig själv liksom. Långt efteråt har hon berättat för mig att jag skrämde henne med min framfusighet, dessutom hade hon nyss träffat en annan man. Klart hon nobbade. Klart. Rökdimmigt kök. Billig Whiskeylikör direkt ur flaskan. Tuperade, medelålders damer, Tuperade yngre damer, dansbandsmusik på stereon. Jag hatar dansmusik. Promenad runt huset för att klarna till i skallen, komma på att man inte ville vara klar i skallen. Jag ville glida runt i dimman. Jag ville... Kvällen slutade med en halvt okänd kvinna jämte mig, på mig, under mig i sängen. En taskig magkänsla av nederlag och ångest. Så jag fortsatte förtränga. O lyckades väl... sådär. Tills ett meddelande på min gästbok på hemsidan väckte mitt intresse.

Till saken hör att jag har en egen hemsida. Inte för att jag behöver det, eller att någon någonsin läser vad som står där, eller tittar på de högkomprimerade, suddiga bilder jag lagt ut på barn, föräldrar o annat löst folk jag känner. Men jag har en för att jag kan. Så "slutet av nittiotal" över allt. En sida i cyberrymden som andas allt för gammal framtidstro. Men denna sida förändrade mitt liv trots dess tafflighet. För på denna hemsida har jag en gästbok där folk kan skriva synpunkter av diverse slag. Jag tror att jag nu efter 4 år har lyckats skrapa ihop 10-15 inlägg, de flesta av samma människor. Skit samma. I vilket fall som helst fick jag ett mail som förkunnade att jag fått ett nytt inlägg på sagda gästbok. Det var ett tämligen blasé inlägg, präglad av "jag tittade bara förbi" anda. Men det var undertecknat med hennes namn och "timjejen". Min vana fullständigt otrogen mailade jag tillbaka till den adress som fanns inbäddad i meddelandet. Något käckt om att jag nog kom ihåg henne (fast jag låtsades vara litet osäker på de hela). Jag kommer ihåg att mitt hjärtat slog våldsamt medan jag gjorde det, som om jag tänt på en alldeles för kort stubin till en alldeles för stor nyårsraket. O där startade hela historien. Historien om hur vi uppfann kärleken. Och hur den rasade ett och ett halvt jävla år senare.

Jag vet inte hur det hände. Det bara flöt in i mitt liv allt det där. Ett svar på ett mail blev två. Två blev 25, allt mer fyllda med tankar kring vad vi skulle göra med varandra om vi bara träffades. Ännu ej

bekräftade löften. Ännu ej brutna tankar. Och helt plötsligt stod hon utanför min dörr. Vem som bestämde att hon skulle komma vet jag inte. Och inte vad vi förväntade oss av det hela. Men jag kommer mycket väl ihåg hur jag ringde runt till mina vänner under kvällen innan hon skulle komma. Jag var vettskrämd. Vad betydde detta? Vad ville hon mig. Jag drack en halv flaska vin innan jag bestämde mig för att dricka andra halvan med. Jag duschade, rakade mig, rakade mig igen. Sniffade misstänksamt mig själv i armhålan innan jag än en gång rollade mig med deodorant. HJÄLP! Hur hanterar man detta. Mina vänner bara skrockade förnöjt i luren när jag ringde för att be om råd.

Du brukar väl inte ha svårt med damer? Eller?

Nä,

visserligen inte. Men detta var ingen dam. Detta var ren passion. Detta var så nära rent stolleri jag någonsin kommit. Herregud hon var bara tonåring. Visst, jag var hysterisk. Och visst, det var bara en helt vanlig påhälsning av en arbetskamrat. Men jag var helt oklar i mina tankar. Fullständigt uppåt väggarna.

Så stod hon då där. Utanför min dörr, med de stora ögonen tittandes rakt på mig. Jag svajade litet när jag bad henne komma in.

Skärp dig, tänkte jag desperat.

Det

utväxlades en massa hej och "så här bor jag hohoho". Hon hade färgat det ljusa håret mörkt vilket gjorde henne ännu vackrare. Vi satt i soffan o pratade om allt som inte kunde betyda att vi var ovänner. Skrattade ihop. Varför slutade vi med det? Ännu en gång har jag ingen aning hur det gick till men helt plötsligt kysstes vi. Vem som dröjde kvar med blicken för att ge klartecken, vem som lutade sig fram, vem som startade det hela? Ingen aning. För första gången på många år var jag nervös under en kyss. Var jag bra? Var jag ok? Var jag åtminstone inte kass? Frågorna virvlade i skallen medan jag försökte resa mig upp från den lutande position jag hade över henne där hon satt i soffan medan jag stod upp.

När jag skulle resa mig tog hon tag om

mig, som om hon inte ville släppa. Gode gud. HON ville inte släppa. Jag vinglade ut i köket och drack litet, mycket, mängder, vatten. Hon följde efter. Där i köket, lutad mot städskåpet, hasplade jag ur mig alla mina fel och brister. Som en botgöring. Jag var så rädd att missta henne att jag försökte ge henne en chans att sticka innan hon upptäckte att jag var ett svin. Trots detta kysstes vi mer. Drack vin och

kysstes. Det blev inte mer den där kvällen (inte för att jag skulle ha stoppat det om det hade burit av). Tacka gud för det. För när hon gick var jag full av vin, rusig av kärlek, och brunstig som en bergsget. Så kommer jag ihåg den kvällen. Än en gång vet jag inte om jag har rätt. Men för mig känns det rätt att den var precis på det sättet.

Hela

förloppet från inlägget på min hemsida till första kyssen tog från Juni till september. En lång tid, men ljuv. Det är när jag tänker på den tiden som jag märker hur tomt mitt liv blev utan henne. För även om jag fyller mina dagar med saker, aktiviteter och tomma, meningslösa, tankar vet jag att något fattas. Det är när jag tänker på den hösten som jag bryter ihop. För då var jag i början av något. Nu satt jag i köket på en stol, stirrandes på tv-bilagan och bara visste att jag var, inte i slutet, utan levde i efter slutet. Slutet hade redan kommit och gått. Det hade passerat mig utan att jag märkt det. Jag kan fortfarande sitta och tänka på något helt annat när jag helt plötsligt saknar den där enorma berusningen jag kände den hösten. Känna smaken av hennes hudlotion och höra ekon av hennes viskningar.

Vad gör man åt

en sådan sjuka? Biter ihop, är en man, är vuxen, fyller livet med något ogripbart annat. Rugar från intryck till intryck, allt för att slippa tänka en enda oren tanke på henne. För alla tankar är orena där i köket. Tankar laddade med minnen av älskog, synd, skratt och menlösa gräl. När jag sitter där vid köksbordet behöver jag bara lyfta blicken över mjölkglaset för att se stolen vi älskade på, se diskbänken vi älskade mot, se.... Allt det där som för mig är henne. Öppnar jag ett av de smutsvita skåpen ovanför diskbänken ser jag de pastellgröna äggkopporna hon gav mig. Jag bestämmer mig för att slänga dem. Men inte nu. Senare. När knuten i magen har lossnat. Om jag släcker taklampan, ställer mig vid dörren till sovrummet och kisar kan jag nästan se henne. Lutad under den surrande köksfläkten. Snabba bloss på en filtercigarett. Snabba, lätta slag med cigaretten mot kanten på den vattenfyllda glasburken som jag gjort i ordning åt henne. Tock, tock tock. Om jag är så modig så jag vågar blunda ser jag henne när hon står där, naken, blossande röd om kinderna, efter att vi precis älskat tre eller fyra gånger. Tömmer jag bara huvudet på tankar hör jag hennes röst. Så därför sätter jag mig aldrig. Jag surrar mellan saker att göra. Diska, träna, promenera, umgås, arbeta, läsa, läsa, läsa. Allt för att slippa minnas, känna, se, lukta, höra.

Allt jag gör är

av ringa eller intet värde efter henne. Allt går ut på att överleva.

Timma från timma. Dag från dag. Göra, göra, göra. Bara jag gör mår jag bra. Men det räcker med tio sekunders vila för att jag ska börja grubbla.

När gick det fel? Från början? Eller efter att...? Jag fyller och fyller och fyller mina sinnen, min själ och min tanke med menlösa ting för att hindra det viktiga att få plats. Det viktiga är hon. Men det viktiga smärta. Gör ont som den värsta cancersmärta. Jag vet inte hur jag vet detta. Vad vet jag om cancersmärta? Jag bara vet. Det finns ingen medicin mot detta. Bara göra. En andens, tankens, själens strålbehandling.

”Snälla doktorn, kan ni vara snäll och skriva ut litet mer göra till mig. Jag hade två sekunder över igår, o då mådde jag inte bra.”

Men nog om Nu. Låt oss först gå tillsammans samma väg hon och jag gick. Tillbaka till Då. Men var snäll och vandra med mig. För jag vågar inte gå den vägen utan henne igen. Och eftersom hon går en annan väg nu får jag nöja mig med dig. Vill du vara snäll och gå bredvid mig och vara beredd på att hålla mig i handen när det gör för ont. Gör du det? Bra. Då går vi. Mot DÅ.

Jag var som

sagt 31 år. Vid det laget hade jag tappat tron på kärleken. Eller intalade mig själv att jag hade gjort det i alla fall. För om inte kärleken finns, om inte kärleken är något annat än utdragen kåthet, kan man ju förtrösta sig med att det sårade hjärtats smärta inte heller finns. Jag hade gjort två tappra försök. Hela paketet. Ungar, bil, semestrar vid kusten eller på landet. Resor på våren till hagar där barnen fick springa fritt medan mor och far satt och drack ljummet kaffe ur termos och pratade om ingenting. Promenader i nysnö under stjärnklar himmel där det enda man kunde höra var de egna andetagerna och ljudet från barnvagnens hjul som plöjde genom centimetertjockt snötäcke. Barn som aldrig ville sova. En kvinna som var värd all respekt i världen, som man ville respektera, som man måste respektera, eftersom hon fött fram ens barn, även om hon ständigt klagade på allt man gjorde. Även om man slutat tro på att hennes suckar i mörkret var äkta.

För helvete, jag hade till och med köpt ett rött hus på landet, stor trädgård, dubbelgarage, två bilar och parabol som var ett helvete att ställa in så att man fick in några kanaler överhuvudtaget. Hon i köket, jag i garaget. Bitterhet. Missnöje. Osämja. Gräl om pengar, prat om pengar, kamp för att dra in pengar. Utgifter. Inkomster. Ny tv. Nytt kök. Ny bil. Nya vinterdäck. Klippa gräsmatta. Rensa blomster rabatter. Gräl, gräl och mer gräl om saker man inte ens visste att man kan gräla om. Som man inte borde gräla om. Men även ett gräl är kommunikation. Eller? Gräl som övergår till tystnad. Men även tystnad är kommunikation. Eller? Om båda parter är överens om att tystnaden är enda vettiga sättet att diskutera på. Eller?

Allt

detta hade jag gjort inte en, utan två, gånger. Lärdomen jag dragit av det hela var att det inte är någon idé att ens anstränga sig. För det slutar ändå med en ensam, spatiöst möblerad tvåa, underhåll, dåligt samvete och solitära nudelmiddagar. Varför ge sig in i det kriget igen, när man kan sitta bredvid och bara titta på medan offer faller till höger och till vänster. Varför själv ge sig in i striden, utan hjälm, utan visir och utan skyddsväst. Så jag satt. I min spatiöst möblerade tvåa, betalandes underhåll, med mitt ständigt närvarande dåliga samvete och ändlösa solitära nudelmiddagar. Jag var övertygad om att jag ville detta. Jag ville verkligen bli en gubbe i skogen. Ensam, övergiven. Givetvis var det hela bara dåligt förklätt självförakt.

Jag

levde genom tvn. Andades genom Internet och kryddade det hela med att placera min själ i min bokylla. Där kunde den inte skada mig. Jag gick i terapi för att "finna mig själv". Det enda resultatet jag hade sett än så länge var ett stort hål i min plånbok. Det verkar så lätt, så bra, så vuxet, när man ser det på film. Att gå i terapi. Man skall visst växa som människa. Det enda som växte hos mig var skulderna och självföraktet. En resa till den stora staden en gång i veckan. Gröna väggar. Röd fotölj. En man framför mig som lyssnar uppmärksamt. En lukt av depression i väggarna. Jag kan tillbringa 60 tickande minuter (det står en klocka i borstat stål och med vita visare, på skrivbordet snett bakom mig, som håller tiden) med att prata om mig. Bara om mig. Ibland finner jag mig sitta och stirra på mannens fotriktiga skor och fundera på vart i helvete man köper så fula skor. Och varför man köper dem. För detta betalar jag 800 spänn plus resekostnader. Snacka om tomt liv. Känsломässig prostitution. Betala för att prata.

Självföraktet

växer. Givetvis var resorna en hemlighet. För fan, vem erkänner att man går till en prostituerad? Även om ludret är en man i fula skor och de egna handlingarna endast är att prata om sig själv. Själslig onani. När jag åker tillbaka till min tvåa är jag alltid märkligt upprymd. Jag har äntligen fattat mig själv. Svaret har kommit. Efter några timmar lägger sig ruset och en emotionell baksmälla dyker upp. Hjärnans utlösning kostar på. Svaret är tomhet.

In i detta ramlade alltså hon. 19

år. Hon bodde fortfarande hemma hos sin mor. För helvete, hon hade just gått ut ur gymnasiet. Hon ville ha barn sa hon. Inte nu, men sen. Jag deklarerade (jo, det är rätt ord, sannerligen) högrävande att jag minsann aldrig skulle ha mer barn. Hon ville någon gång (snart, tyckte jag att hon sade) flytta ihop. Jag vägrade igen. Jag hörde själv hur pompös och mässande jag blev när jag sa att hon minsann behövde bo ensam ett tag innan hon var mogen för att flytta ihop med någon och att jag minsann skulle bo ensam resten av livet.

Trots att jag

själv hörde min ton kunde jag inte hejda mig. Jag hade satt på mig skyddsvästen. Jag famlade efter hjälmen och jag letade efter visiret. Själen gömde jag undan bakom böckerna i bokhyllan. Djupt bakom. Kort sagt, jag var livrädd. För jag visste ju med en säkerhet gränsande till förbannelse att kärleken inte finns. Att det bara handlar om åtrå och möjligen trivsel med en annan människa. Håna mig inte nu. Jag vet att jag var blind. Men vad fan. Jag visste inte bättre. Och om bara om inte fanns...

Vi träffades någon gång i veckan bara. Det var jag som insisterade på detta eftersom jag fått för mig att jag kunde hålla den värsta värken ifrån mig genom att vara fri. Det enda jag vann på detta var en ständigt närvarande längtan. Eftersom hon fortfarande bodde hemma (jösses, bara en sån sak) tillbringade vi all tid hemma hos mig. Jag hade övertaget. Trodde jag. Det är så lätt att glömma att ett förhållande inte kan byggas på övertag. Det ska byggas på att bägge personerna är likvärdiga. Men vad fan. Jag visste inte bättre. Och om bara om inte fanns...

”Dammiga tankar. Sanna tankar. Tomma

andetag. Smärtor som kommer hem och hälsar på. Smärtorna sätter sig i min soffa, slänger upp fötterna på mitt nydammade bord. De bosätter sig i mitt hem. Värkande längtan. GÅ, skriker jag. Gå bort. Stick. Du är inte välkommen här. Smärtan grinar mot mig. Skrattar tyst. Jag slår mot dem med tomma händer. Längtan släntrar bort till byrån. Tar min fjärrkontroll till tvn. Jag äger längre ingenting. Smärtan och längtan är kusiner och de har bestämt att de äger mig nu. De tar sakta ifrån mig min tanke. Min själ och mina skäl. Längtan vet så väl hur jag lider. Längtan ropar på smärtan.

- Titta på honom, skrattar de.

Titta på hur han vrider sig. Som en mask på en krok. Deras skratt ekar bland mina dammiga tankar. Skramlar runt i mitt tomma bröst som vasslipade nubb.

- Hahahahah, han gick på den lätta. Deras fotsteg

har varnat mig. Men de ringde aldrig på dörren. De bara steg på.

Längtan kom först. Han gled in medan jag låg i badet. Medan jag låg o tömde hjärtat på tankar länsade han mitt kylskåp, drack upp mina öl och min mjölk, hällde ut jorden från mina krukväxter. Sedan ringde han, med min telefon, sin bästa vän smärta. Lagom till att jag klev ut ur badrummet kom smärta in. Två oinbjudna snyltgäster. De två plågar mig till sängs. De försvinner och jag kan andas ut. Ända tills deras fader mardrömmen kliver upp ur sin grav, stinkande och mörk. Mardröm om borttappad chans.

Dammiga drömmar. Tankar som fastnat i en dåtid. Omöjliga drömmar. Otillåtna lustar. Dammiga tankar på ouppnåeliga ting. En känsla i magen. Eller är det en brist på känsla? Är smärtan ingen känsla utan en brist på sådan? Bortdomnat kön. Utan framtid eller lust till liv. Ingen medicin för det inte. Ett torkat hjärta, musvingar som slår i mitt bröst. Världen saknar min lycka. Jag saknar min värld. Dammiga värld.”

Mitt minne, ack denne

sveckfulle vän, talar om för mig att det dröjde tills vi älskade.

Tafatta händer, trevande munnar, suckar av lycka i min beiga soffa.

Hennes hand på mitt kön, min mun på hennes. En het, darrig hand

innanför en behå. Frågor som inte ställdes. Svar som inte blev

befrågade. Blixtlås, ångest. Knappar, oro. Vi tittade på tv, älskade

och hon åkte hem. Sakta växte en förvisning fram om att hon var rätt.

Henne hade jag letat efter hela mitt liv i detta kosmos. Hennes bröst

på min näthinna, ett svar, djupt inne i min reptilhjärnan. Lukten av

hennes andedräkt. Glupande, sugande kyssar. Att lära sig att hon var kittlig. Att inte kittla, för det innebar en spark rakt mellan magen och låret. Att lära sig att man älskade ljudet av hennes ljud. Att lära henne vad jag ville. Att lära mig vad jag ville. Att lära för livet. Tid utan slut. Tid som alltid tog slut. För fort. Jag tog slut för fort. Allt gick för fort. Hon gick hem. För fort. Lära oss. Sakta. Vi lärde oss. Mycket. Hennes suckar kändes äkta. Mina suckar blev äkta. Suckar blev till skri. Skri växte till ren, glimmande åtrå. Oro för att grannar hörde. Stolthet om dom gjorde det.

Vi var äkta. Äkta

tid. Men nog vävdes vi samman. Utan smärta. Smärta utan konsekvens. Vi växte ihop. Allt var enkelt. Jag skrattade dagar igenom. Allt var hemligt. Ingen fick veta vad som skedde i min soffa, i min säng, på mitt golv. Alla visste, alla såg. Vi drömde om att älska långt upp i ett träd, under ett grönglänsande bladverk. Skrattade åt att möjligheten fanns. Vi talade om att älska ute, när det blev varmt, på ängar, utom andra människors insyn. När det blev vår, när det blev sommar. Min värsta mardröm var att aldrig mer få känna hennes händer på min rygg, på mitt kön, på min nacke. Att inte mer känna mig själv i henne, utanför min kropp, inne i hennes själ. Samma mardröm jag har nu. Passion. Hade jag känt det innan? Visst. Men inte så.

Detta

var sista tåget, enda förbindelsen med framtiden. Mitt hopp. En enda lång räcka av älska. Älska så mycket man kunde. Och sedan litet till. Ge njutning. Ta emot, oändlig, vällust. Krypa tillbaka i åldrarna tills man (jag var, är, man) hittar den ultimata lyckan. Kroppens svar till ett trött sinne. "Du duger." Jag dög. Jag var bäst. Jag var kung. Hon var min drottning och vi styrde världen. Över krig, fred, svält, hunger, mättnad. Över hav, land och den enklaste bäck. Fåglarna i skyn löd vår minsta vink. Masken i jorden kröp upp på vår befallning. Hon var vacker och jag var stark. Världar rämnade. Vi hade redan börjat rämma. Men det visste inte vi som tur var. Om vi, om jag, om hon, vetat? Hade vi slutat älska, dragit isär gardinerna, dragit upp persiennerna, sagt adjö och slutat? Jag tror inte det. Men vad vet jag? Inte mer än att jag längtar tillbaka till då nu.

Låt mig

förklara vissa saker för dig. För att göra vår gemensamma vandring förståelig för dig. Nyckeltankar, grundläggande idéer. Saker som är ett

enda stort därför, för att svara på de stora varför. Jag är en gammal själ, med gamla tankar. Jag tror på tvåsamhet. Mina drömmar leder på samma stig till samma mål. Tanken på att dela sitt liv med samma människa. I min barndom, då när jag var barn, jag har varit barn, levde man ihop. I min värld. Skilsmässan var ett undantag. Normen berättade för den unge pojke som var jag att man ger inte upp. Även om man är olycklig kämpar man. Som vuxen har jag burit med mig detta. En tanke har ingen koppling till en känsla, om man inte vill. Mina vuxna tankar, som är moderna, berättar för mig att människan har allt för kort tid på sig för att slösa livet på fel människor, känslan, som är urgammal, talar ett helt annat språk.

Känslan berättar för mig att ett slut är ett misslyckande. Att uppbrottet är en synd, ett brott, mot min framtida ro. Ro grundad på tro. Jag tittar mig omkring och ser lyckliga gamla par, de har bott 40, 50, 60 år ihop. Gnat med glimt i ögat. Gemensamma minnen av diffusa gräl med hemvist 40 år tillbaka. Förlåtelse intill döden. Att då växa upp till en man som ständigt bryter upp, ihop, är ett misslyckande. Jag undrar vart denna nya tidens maxim kommer från. Vi ger upp vid första grälet, första gången vi tycker olika. Vad förväntar sig den moderna människan? Att hitta en medlöpare? Någon som alltid är strängt ihopkopplad till de egna tankarna och det egna sinnet. ”Du tycker inte som jag, därför är du inte värd min tid”. När blev diskussion ett fel? När blev oliktankande ett hot? Vi har slutat kämpa. Om dagens parliv vore en sport skulle vi sluta med inga vinnare, bara en enda lång resultatabell fylld med 0-0 matcher. Ingen målskillnad, inga löptider. Ingen vinner, ingen förlorar, men ingen avancerar. I en tid där den heliga soloprestationen i alla lägen ses som den starkaste är vi märkligt fixerade på gruppprincipen. Kärlekens kommunism. Kärlek som religion. Har icke du kärlek skall icke heller jag ha det.

Har jag fel? Troligen. Vi ger upp. Vi skyller uppbrott och gräl på ”den grå vardagen” utan att förstå eller erkänna att livet är vardag. När vi sitter där tillsammans framför tvn drömmar vi alla om att göra något annat, med någon annan. Något och någon som fyller oss med helg, med fest, med känslan av att vara nykär. Vi skyller den grå vardagen på vår partner. För det var ju den personen som fick oss att lyft från livets tristess en gång i tiden. Så den malande känslan av tomhet i bröstet måste ju bero på att den andra personen har misslyckats med att lyfta upp en själv

permanent. ”Vi gör aldrig något ihop.” Smaka på den. Känns den igen? Jag tror det va. I en tid när det egna ansvaret hyllas har vi fullständigt glömt bort det egna ansvaret för oss själva. Ansvar handlar om pengar, om prestige, om utseende. Kärleken skall någon annan, någon vi inte träffat än, lösa.

Så vi säger till

varandra ”jag måste få vara egoist, vi gör aldrig något ihop, bara sitter kväll efter kväll framför tvn”. Därför bryter vi upp i egoismens anda, bara för att sluta, ensam, framför tvn kväll efter kväll. Men nu sitter vi ensamma framför ett fönster mot yttervärlden. Och i dessa dagar är det mer värt än att sitta tillsammans. Vi sprang, vi bråkade, vi grät, över ett mål. Ett mål som ligger precis där vi var. Att få har tråkigt utan att kunna skylla på någon utanför en själv. Så letar vi efter nästa kick, ger oss in i ekorrhjulet igen. Och där är där jag tappar känslotråden. För varför kämpar vi så envist för att få titta på tv, när vi redan gör det? Min tanke förstår, men min känsla bromsar, trilskas, bråkar med mig. Varför? Att kämpa för att få göra saker ensam eftersom man är missnöjd med att göra saker ensam? När man i hålen, mellan allt detta, kan vara två? Hur kommer det dig att moderna människor, bildade, med hela människans historia tillgänglig, kan vara så urbota dum att vi fortfarande hoppas på att vi skall kunna känna livslång berusning.

För min inre bild ser jag på kärleken som

ett fint vin, där vi alla inser att dricker du det varje vaken timma så är det fortfarande en alkoholist du är, oavsett priset på flaskan. Men om du njuter det med måtta, med tider av vatten emellan, drabbas du av berusningens himmelska ro, inte ständigt med då och då. Så varför söker vi ständigt nya flaskor, ständigt nya årgångar? Långt innan vi druckit hela flaskan, ibland innan vi njutit första glaset. ”Kärlekolism”, är det ett ord tro? När jag var ung, yngre var uttrycket ”gräset är alltid grönnare på andra sidan” ett negativt laddat axiom. Man använde det för att förklara att man har det så bra man kan ha det i nuet och att jakten på det ouppnåeliga andra var menlös och resultatlös. Nu, helt plötsligt är det en sanning som skall, bör, måste följas. Hjärnan kokar över sa någon på tv just. O jag vet hur d kan vara. För mycket intryck, för mycket uttryck, för mycket feltryck, för mycket... Grannen över vars barn skriker, grannarna under som älskar, grannen jämte skriker på tyska och hostar, hostar, hostar. Inget hjälper. Knaster i huvet. Tankar som dansar.

Blå moln som fladdrare förbi. Mardrömmar i
hjärtat. O vad gör man då? Bryter upp. Givetvis. Från någon som vet vem
som sitter bakom varje bokstav. En som roar, oroar. Som bevekar ens
sinne för det passande. Ett sakta, tyst, hulkande skri på befrielse.
Typ. Bekräfta min ensamhet. Knackande tangenter i tysta rum. Den
ultimata förnedringen. "han har mist allt, även sitt förstånd" Jorå.
Visst har han det. Inget vaktar längre förnuftets krypta. Vägen till
dårskap är ren, fri, luften är klar. Molnen svävade bort mot norr.
Eller var det söder? Skit samma. Borta är de i alla fall. Fåglar simmar
i havets djup och fiskar vandrar på gatorna. Tröttheten regerar och
missnöjet segrar i slag efter slag. Vad göra? Varför göra? Göra vad?
Ett misslyckande som sker gång på gång är det en slump eller ett öde?
En tanke som halkar, är den fallen eller förfallen? Sitter vi tryggt på
tillvaron eller är allt bara en skuld att betala? Är sömnen en illusion
om tanken, om att ställa tankar bredvid, jämte, i ett annat rum. MÅSTE
SOVA. MÅSTE ÄLSKA. MÅSTE... Se där, det var en nyckel till mina tårar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Winono med Poeter.se id #45621 innehar upphovsrätten